

hinanden fri; thi Posten kan jo ikke komme saaledes ud paa Landet som i Kjøbenhavn, det tager i Reglen en Dags Tid. Hvis man vilde indføre det Princip i Kjøbenhavn i tre Dage at være uden Post, tror jeg, at man meget vilde betænke sig derfor. Smidlertid indrømmer jeg, at der kan gøres en Del i den Retning, men man kan dog ogsaa stille urimelige Fordringer. Lige overfor den høit-ærede Indenrigsminister skal jeg bemærke, at jeg anerkjender, at efter Loven af 1870 om Postvæsenet var det en Forudsætning, at visse Expedienter skulde ansættes paa Finantsloven, og jeg har i og for sig ikke Noget derimod, men jeg fastholder, at det er ikke alene Expedienter, man har ansat ved Finantsloven, men man har givet personlige Tillæg og Uderstillæg til adskillige Embedsmænd og forskjellige Postmesterembeder. Lige overfor den hurtige Dyrkning, tror jeg, at man skal være noget varsom med at tage alt for meget Hensyn til Brevantallet. Der kommer let derved det Forhold til Stede, naar en ganske ung Mand er kommen ind i et i denne Henseende stærkt voxende Postembede, at han strax efter viser sig at være kommen ind i et meget høit Lønnet Embede. Det forekommer mig, at man skal være noget forsigtig der, og i alt Fald lægge et større Brevantal til Grund end hidtil, men jeg indrømmer, at den ærede Minister kan være berettiget til at bruge det Tal, han har brugt, thi Udvalget havde selv lagt Antallet af Breve til Grund. Det glæder mig, at vi synes at være blevne enige om de Militære, nemlig Underofficerer og Officerer, der gaa over fra Militærvæsenet til Postvæsenet. Dette har man ikke Noget imod. Naar det er yngre Mænd, der har Jagdannede, saa ere vi for saa vidt enige. Jeg vil overfor de Herrer sige, at jeg tror, at denne Ordning har været til væsentlig Gavn; thi den ærede Minister har fuldstændig Ret i, at vore Posthuse mange Steder rundt omkring har ganske unge Mænd ansatte, der har været en saa stærk Udvikling, at de ere blevne ansatte som unge, og det kan nok være, at havde de ikke før tjent i Postvæsenet, kunde de have været altså unge. Jeg haaber, at Lønningsudvalget vil undersøge disse Forhold, thi derjom det er rigtig, som det vistnes ved den Lønningsstatistik, vi havde forrige Gang, at i Postvæsenet rykker man langt hurtigere op end i Soldvæsenet, saa kan der være Grund for Ministeren og Thinget til at sætte Lønningerne noget lavere, idet de jo hurtigere komme frem ved Advancement.

Indenrigsministeren (Singersted):

Jeg kan maaske først svare det ærede Med-

lem, som nu var bleven saa meget moralffige overfor disse Bevillinger, der idelig ere fæste paa Finantsloven. Jeg erkjender fuldkommen, at det er ikke blot Expedienter, som man derpaa har bevilget, men at man har ogsaa bevilget forskjellige personlige Tillæg og andre Tillæg. Ja, det er nu en Gang saa i Berden, at i Folkethingets Finantsudvalg holder man af at slyse med Sligt, man holder nok af at bevilge Tillæg til bestemte Personer — det behøver ikke at være Personer, man kjender, det siger jeg ikke, men der er noget mere loffende derved end ved at bevilge til et eller andet mere almindeligt Dæmmed. Og hvad sker saa? Jo, kan man faae et saadant Tillæg, saa er Ministeren ikke mere moralff, end at han siger: Kan jeg nu staa denne Embedsmand Tillæget, saa, skjøndt jeg hellere vilde have haft det paa en anden Maade, lad mig i Guds Navn tage det! Saa faar Manden dog Tillæget. Saadan gaa det til i mange Tilfælde. Det er lige saa godt at sige det rent ud, jeg tror, at det er Sandhed, og det er ikke værd at stifte det under Stolen, da Alverden veed Bested derom alligevel. Det ærede Medlem for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Olshen) havde jeg altsaa misforstaaet; det ærede Medlem var fornoiet med, at man vilde ansætte Fuldmægtige og gjøre dem til Expedienter, men det ærede Medlem vilde have Assistenterne, eller lade os sige Volontørerne, med. Der kunde meget godt her, som i enkelte Tilfælde i Militæretaten, være Tale om, at man strax indrangerede Enhver, der blev ansat under Postvæsenet, som fast Mand i sin Ramme, men jeg havde troet, at det her ikke var ganske tilraadeligt, og jeg tror heller ikke, at den Veffjæftigelse, der tildeles de Vedkommende, er af den Bestaffenhed, at det ikke kunde være passende at begynde med privat Tjeneste hos Postmesteren. For Bestyrelsen har det egentlig kun Interesse, at kjende den Vedkommende, naar han faar en officiel Funktion, om jeg saa maa sige; der er et vist Tidspunkt, hvor man nok kan ønske at kjende ham, men indtil den Tid kan han godt være i privat Tjeneste. Naar et æret Medlem tidligere har yttret Frygt for, at naar man fik disse Expedienter, vilde Postmesteren ikke komme paa Kontoret og arbeide med, saa tror jeg, at det er en ganske utidig Frygt. I Virkeligheden er Forholdet det, at nu er Postmestrene saa overbeholdede, at de umulig kan have Ansvaret for, hvad der sker, og det er derfor ønskeligt paa visse Punkter at ansætte en Funktionær, som har et vist personligt Ansvar, og det har Expedienterne. Hvad siger de Herrer om en postalff Indretning et Sted, hvor man har